

TRAVESSA DE CATALUNYA A PEU6ª ETAPA - LLANERIA-L'ARMENTERA - (17,5 km - 63 participants)

CAMINER DEL FORAT DE LLANERIA

/24 de Març del 1985/

De nou ens trobem per fer una etapa més; si més no, en aquesta hom hi ha programat una atractiva variant, pujar al cim de la Mola de Colladegou, des d'on es gaudeix d'una magnífica panoràmica en dies clars.

Es un quart de set del matí quan partim de l'estació en dos autocars del Monnic vers l'autopista A7, deixant-la, més endavant, per la sortida nº 37 de Cambrils i Montbrió; en fre-se de dia el cel apareix seré, però per dissort nostre poc a poc s'anirà tapant i emboirant lentament.

L'ineflable Josep Voltà, perfecte coneixedor d'aquets rodals, ens guia per les carreteres de l'interior, més distretes per la varie-

tat del paisatge i poc conegudes.

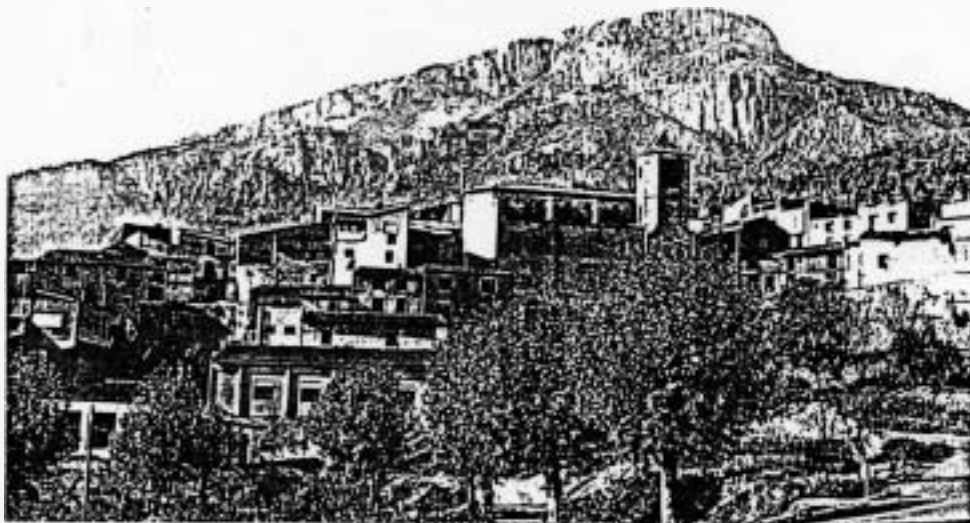
Passem per Montbrió del Camp, Mont-roig del Camp fins arribar a Pratedip. Ara, enfilem cap a Llaberia per una carretera tortuosa que remunta en ziga-zagues fins l'altiplà. A un quilòmetre del poble hi ha un collet amb una petita esplanada on hi fem girar l'autocar; aquí baixem tots i ens dirigim per la carretera fins al poble.

Esmorzem davant mateix de la casa-museu d'en Josep Voltà, fidel company de la Travessada des de la segona etapa que, amb gran sorpresa, ens torna a obsequiar amb aquell ví negre tant bo de la darrera etapa elaborat en el mateix poble.

A les nou en punt comença la marxa. Entrem pel carrer principal i en sortim per un lateral, de la banda N. del poble; és el camí de Colldejou. El sender és humit encara degut a la pluja del divendres passat.

El sol comença a pesar sobre les espatlles dels marxadors, sobretot quan passem per una zona erma en principi i molt rocosa després.

Travessem el barranc de la Cova i ens enfilem vers el Portell de la Miranda (800m d'altitud); la visió que s'alvira és magnífica: al darrere nostre el poble de Llaberia; als laterals, els impressionants espadats, tallats a plom, de la serra de Llaberia i al davant el majestuós cim de la Mola.

POBLE DE COLLEJOU AMB LA MOLA AL FONS

A partir del Portell canviem de comarca, deixant la ribera d'Ebre i entrant al Baix Camp. Davallem per l'anomenat camí dels Revolts; quan el corriol baixa més planer, en deixem un a l'esquerra que ens portaria a Marsà, passant pel Mas de Magrinyà.

Passem per la font de l'Avellà, sota mateix del camí; per seguir baixant fins arribar al Coll de Guix (662m); cap a l'esquerra, en direcció N. surt el caminó que seguirem per assolir el cim de la Mola de Colldejou; és el GR7-3. A la dreta parteix el GR-7 que passa per Colldejou; aquí fem una parada de descans i de reagrupament ja que és necessari iniciar tots junts l'ascensió al cim de la Mola.

El cel es va cobrint paulatinament fins amenaçar pluja. S'inicia l'ascensió per un contrafort rocós de la Mola fins assolir l'altiplà, totalment cobert de gespa i envoltats de boira baixa. La bella panoràmica desitjada queda totalment reduïda vers als fondals adjacents; les serralades properes resten tapades pel núvol indesitjable.

Penso, doncs, que bona part de la il·lusió d'un muntanyenc és poder gaudir amb la vista en la contemplació de la panoràmica en un dia ben clar, car des de la Mola aquesta esdevé única i incomparable.

Es reparteix a tothom una fotocòpia de "La VOLTA A L'HORITZO DE LA MOLA DE COLLDEJOU". És un croquis on s'hi indica els llocs que hom pot observar, o bé adivinar, en un cercle complet de 360°. El cas és

VISTA GENERAL DE LA VILA DE RIUDECANYES

que, malauradament, serveix de ben poc.

També gaudim, però, d'una agradable sorpresa: Un grup de companys encapcelats per la Blanca d'orgues, ofereixen a la concurrència una xocolatada amb coca i galetes i tot, amb motiu d'naver entrat a la primavera; alguns porten al cap una corona amb motius florals. Són aquests petits detalls que contribueixen a donar un ambient joïós, agradable i humanitzat a aquestes sortides on tothom, per poc que s'ho proposi, s'hi ha de sentir a gust.

Iniciem el descens pel vessant N. mitjançant un senderó molt agrest; veiem en algunes raconades clapes de neu quallada de la nevada del di-vendres passant; més avall observem una cova que, segons ens explica en Josep Voltà, travessa d'una part a l'altra el massís; baixem per un pe-driscall i, més endavant, el corriol s'endinsa en el bosc fins arribar al coll Roig, anomenat així pel color rogenc de les roques de gres.

Aquí fem una parada per a reagrupar-nos, doncs els organitzadors de la xocolatada han tingut feina a recollir tots els estris, i els hem d'esperar; per aquí hi passa la carretera que va de Colldejou a La Torre de Fontaubella, la travessem per agafar un sender que s'enfila cap a la serra de l'Argentera i que planeja després per la carena. El corriol

L'ANTIC CONVENT D'ESCORNALBOU, DOMINAT PEL TINDO DE SANTA BARBARA

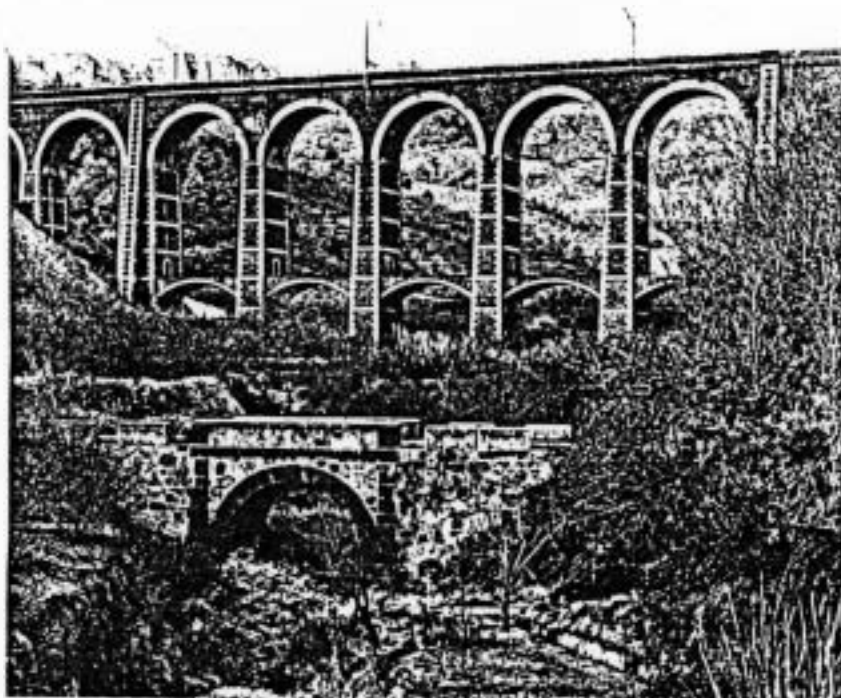
passa pel costat d'un tallat des d'on es contempla una bonica visió sobre el pla; veiem l'Argentera, el cim d'Escornalbou, Vilanova d'Escornalbou etc..

Arribem al Portell del Feiró (690m); des d'aquí observem al S. la via fèrria que passa per sota dels nostres peus mitjançant el tunel de l'Argentera; és a dir, el seguirem per sobre tota l'estona; d'aquí iniciem la baixada vers el final d'etapa.

Pas dels Estrets; el camí passa entre unes grans roques. Aquí ens aturem per dinar, ja que són quarts de tres de la tarda.

Mentre dinem es pregunta qui està interessat d'anar a visitar el castell d'Escornalbou; el nombre de voluntaris sembla suficient.

Continuem davallant; el camí esdevé carreter. Passem pel costat d'una torre de ventilació del túnel de l'Argentera, el túnel de ferrocarril més llarg de l'estat (7 Km aprox.); trobem un gran pedriscall al costat del camí: hom diu que s'ha ocasionat de la pedra extreta, no fa pas masses anys, d'aquell forat de ventilació, per a la reparació del túnel. Alguns companys es diverteixen arriant-se pedriscall avall per escurçar camí.

EL VIADUCTE DEL FERROCARRIL A DUESAIGUES

Veiem també alguns forats o boques de les mines d'argent, abandonades ja fa alguns anys. Arribem a l'Argentera pel darrere de l'església, travessant el poble fins la carretera, on hi ha el bar-fonda que utilitzem per a refrescar-nos.

L'ARGENTERA (344m d'altitud) al N. del castell d'Escornalbou, a l'esquerra del barranc de l'Argentera. El poble amb fama de boirós, té una font del Ferro de molta anomenada. La seva fundació ha estat atribuïda als romans i se suposa que el nom fa referència a l'explotació pels romans de les vetes de galena.

L'Argentera tenia una església romànica de reduïdes dimensions, situada al mig del poble, que fou abandonada al segle XVIII. Té una església nova dedicada a Sant Bartomeu, amb senzilla façana barroca. La primera pedra es posà el 1751 i s'inaugurà el 1753. El retaule barroc, daurat, es cremà el 1936, se'n salvà només l'antiga imatge de Sant Bartomeu que presideix l'altar actual.

PLAÇA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARGENTERA

El fet més notable del segle XIX fou la construcció per E. Maristany i Gilabert, del túnel de ferrocarril de l'Argentera dit també de la Torreta, de més de 6 Km de llargària, per la companyia Madrid-Saragossa-Alacant, començat el 1883 i que li va valer, el 1918, el títol de marquès de l'Argentera atorgat per Alfons XIII.

L'excursió d'Escornalbou s'ha de suspendre perquè a l'hora de la veritat sols quedem quatre; ens resignem a fer una volta pel poble i a tastar l'aigua de la font del Ferro.

De retorn cap a Vilanova, ens aturem a Montbrió del Camp per a visitar el museu del ví, gràcies a la desinterassada gestió, un cop més, d'en Josep Voltà. Home polifacètic que en poques jornades s'ha guanyat l'estima de tothom i ell ens ho regracia amb tots els mitjans que té al seu abast. Fins hi tot la quitxalla l'envolta i li sol·licita que els conti algunes rondalles històriques o llegendàries que ell coneix i que tant bé sap explicar. Es tot un pou de ciència...

BIBLIOGRAFIA: Gran Geografia Comarcal de Catalunya

Vol. 7 El Camp de Tarragona.

